

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu samosoudcem Mgr. Martinem Prokopem v hlavním líčení konaném dne 29. 6. 2015 v Táboře **t a k t o :**

Obžalovaný

L [REDACTED] L [REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], nezaměstnaný, trvale bytem [REDACTED],
[REDACTED], okres [REDACTED],

uznává se vinným že

dne 19. 11. 2014 kolem 16:38 hodin ve [REDACTED], okres [REDACTED], jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Mazda Xedos, RZ [REDACTED], při jízdě po silnici II. třídy č. 3, po třídě Čs. armády směrem do centra nedostatečně sledoval situaci v silničním provozu a v důsledku toho přehlédl chodkyni M [REDACTED] F [REDACTED] nar. [REDACTED], která v km 31,536 uvedené silnice přecházela vozovku z levé strany na pravou ve směru jízdy obžalovaného, a kterou v důsledku toho pravou přední částí vozidla srazil, chodkyně přitom utrpěla zranění, na následky kterého téhož dne zemřela, na vozidle řízeném obžalovaným, které je majetkem M [REDACTED] K [REDACTED], nar. [REDACTED], vznikla škoda ve výši přibližně 10.000 Kč, obžalovaný po nehodě na místě nezastavil a ujel,

tedy

- jinému z nedbalosti způsobil smrt,
- jako řidič dopravního prostředku, po nehodě, na níž měl účast, neposkytl osobě, která při nehodě utrpěla újmu na zdraví, potřebnou pomoc, ač tak mohl učinit bez nebezpečí pro sebe nebo jiného,

čímž spáchal

- přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku,
- přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 trestního zákoníku,

a odsuzuje se za to

podle § 151 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému** trestu odnětí svobody v délce **2 (dva) roky a 10 (deset) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce **4 (čtyř) let a 6 (šesti) měsíců**.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit škodu trestným činem způsobenou a dále nemajetkovou újmu trestným činem způsobenou.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti požívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu **5 (pět) let**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit poškozené

Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, regionální pobočka pro Jihočeský, Karlovarský a Plzeňský kraj, se sídlem Žižkova 22, České Budějovice, IČ: 41197518, na náhradě škody částku 143.168 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému dále ukládá povinnost zaplatit

poškozenému J ■■■ F ■■■, nar. ■■■, trvale bytem ■■■, ■■■

na náhradě majetkové škody 12.793 Kč a
na náhradě nemajetkové újmy částku 600.000 Kč.

Poškozené H ■■■ F ■■■, nar. ■■■, trvale bytem ■■■, ■■■
na náhradě nemajetkové újmy částku 400.000 Kč.

Odůvodnění:

V hlavních líčení byl vyslechnut obžalovaný L. L. resp. čtena byla výpověď obžalovaného z přípravného líčení. Slyšeni byli svědek R. V. soudní znalec Ing. A. H., vyslechnuti byli poškození J. F. (syn zesnulé) a H. F. (dcera zesnulé). Čteny byly úřední záznamy o podaném vysvětlení svědků L. K. M. K. Mgr. M. R. a Mgr. A. L. Proveden byl důkaz pitevním protokolem a znaleckým posudkem z oboru kriminalistika, odvětví biologie. Provedeny byly důkazy listinné, a to protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací, protokol o nehodě v silničním provozu s plánkem a fotodokumentací, úřední záznamy a osobní výkazy obžalovaného.

Soud poté zhodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout o vině obžalovaného.

Obžalovaný v přípravném řízení doznal skutkový děj v souladu s jeho popisem, vtěleným do obžaloby. Připustil, že předmětného odpoledne vezl svědka L. K. domů k jeho přítelkyni. Na hlavní ulici ve směrem do centra (tj.) před prvním mostem přes řeku zaregistroval ránu na pravou stranu vozidla. Ve zpětném zrcátku viděl letět deštník a došlo mu, že srazil chodce. Byl v šoku, nevěděl, co má dělat. Pokračoval za druhý most, vůz zaparkoval na odstavném parkovišti a odešel domů. Když vůz zaparkoval, šel se ještě podívat na místo činu. Viděl, že na místě je městský strážník a nějaká paní, už volali pomoc. Tak obžalovaný zjistil, že srazil starší paní a že na tom není dobře. Se svědkem K. se sebrali a odešli pryč. Neví, proč nepomohli ostatním při poskytování zdravotní pomoci. Doma obžalovaný přemýšlel, že by se šel oznámit na policii. V 1.00 hod. v noci si pro něj pořídili policisté sami. Pod vlivem drog ani alkoholu obžalovaný nebyl. Viditelnost byla podle něj dobrá, na mostě svítilo veřejné osvětlení. Myslí si, že jej částečně oslnila světla protijedoucích vozidel. Poškozená byla tmavě oblečená, nepřecházela po přechodu, proto ji přehlédl.

U hlavního líčení obžalovaný svoji výpověď poněkud změnil. Přispěchal s legendou o kamionu, který jej údajně oslnil, jinak by poškozenou určitě viděl. Poškozená prošla mezi kamionem, jedoucím v protisměru a vozem obžalovaného. Obžalovaný kamion spatřil, když projížděl zhruba v polovině mostu směrem od centra. Poškozená přešla před kamionem, ale už nestačila dojít na druhou stranu chodníku. Kamion měl zapnutá tlumená světla a mlhovky. Míjeli se s vozem obžalovaného na místě, kde došlo k nehodě, kde končí mostní oblouk. Kamion jel rychlostí necelých 50km/h.

Tvrzení o údajném oslnění kamionem přesvědčivě a fundovaně vyvrátil soudní znalec z oboru doprava, odvětví doprava městská a silniční, Ing. A. H. resp. vyvrací se též dalšími provedenými důkazy. Znalec již v přípravném řízení ve svém znaleckém posudku objasnil průběh nehodového děje. U hlavního líčení pak byl znalec konfrontován s tvrzením obžalovaného a uzavřel, že a) pokud by byl kamion před okamžikem střetu zhruba v polovině mostu, jak tvrdí obžalovaný, přijížděl by na místo nehody v protisměru a svítil tlumenými světly, poškozenou F. by naopak nasvítily. Což je i dle mínění soudu závěr zcela logický. Na čl. 126 spisu figurují snímky z místa činu, které umožňují závěr, že by obrys poškozené obžalovaný musel spatřit, pokud by sledoval provoz na silnici. I podle přesvědčení soudu není pravděpodobné, že by obžalovaný viděl kamion, ale současně neviděl poškozenou, přecházející před kamionem v jeho světlech, jak uvádí ve své výpovědi na str. 2 p.v. dole a 3 nahoře protokolu o hlavním líčení ze dne 14. 4. 2015.

Soud dodává, že poškozená byla oděna v poměrně pestrobarevnou bundu s mj. červenými podélnými a příčnými pruhy (viz snímek na č.l. 68 spisu), ač obžalovaný uvádí opak.

Za b) soudní znalec dovedl, že tlumená světla by poškozeného nemohla oslnit za situace, kdy dosvítí zhruba na vzdálenost 40 až 50 m na vozovku. V okamžiku, kdy poškozená vstoupila do vozovky, byl obžalovaný s vozem Mazda od místa střetu ve vzdálenosti 79,2 až 96,4 m a kamion měl dle vlastní výpovědi obžalovaného projíždět uprostřed mostu, tedy ve vzdálenosti cca 20 m od místa střetu ve směru opačném, od centra města. Kamion by tedy dle znalce jednoduše tak daleko nedosvítil. Nemohl by oslnit protijedoucího řidiče na tuto vzdálenost. Což je opět závěr zcela logický, nepravdivost výpovědi obžalovaného byla i v tomto bodě zřejmá od samého počátku.

Konečně, c) soudní znalec uvedl, že kamion, který by jel rychlostí cca 50km/h, by vzdálenost 20 až 25 m překonal za cca 1,5 až 2 vteřiny. Jak syn poškozené, svědek F. (viz str. 7 protokolu o hlavním líčení ze dne 14. 4. 2015) tak strážník městské policie ve Veselí n. Lužnicí, svědek V. který poškozenou osobně znal, uvedli, že vzhledem ke svému věku chodila pomalu, byla po infarktu. Podle soudního znalce poškozená dráhu 6,3 m mezi krajnicí vozovky a místem střetu, překonala za 5,7 až 6,3 vteřiny. Je tedy zcela vyloučeno, že by byla schopna rychle přeběhnout před údajným kamionem, který by vzdálenost od poloviny mostního oblouku k místu střetu překonal za 1,5 až 2 vteřiny tak, aby se mu vyhnula, ale současně vběhla pod vozidlo obžalovaného. Pravděpodobně by ji srazil již údajný protijedoucí kamion, nikoli obžalovaný.

Mimoto, v přípravném řízení obžalovaný popsal poměrně podrobně nehodový děj, ale hovořil pouze o světlech protijedoucích aut, o kamionu se výslovně nezmiňuje. Nehovoří o něm ani svědek K., který oslnění protijedoucími vozidly nezmiňuje vůbec. Podpůrným důkazem pro závěr, že žádný kamion kritický moment přes most vůbec nejel, byla dále výpověď svědka R. V., který si nevybavil kamion, jenž by krátce před střetem projížděl přes most, byť lze připustit, že tento svědek si jej nemusel všimnout, protože byl zaměstnán přecházením ulice za mostem, vedoucí kolmo na (viz náčrtek na č.l. 66 spisu).

Pomineme-li, že ani pravdivost verze s oslněním *potkávacími* světly kamionu by obžalovaného nezbavovala trestní odpovědnosti, považuje ji soud z čtyř zcela samostatných výše uvedených důvodů jednoznačně za smyšlenku obžalovaného.

Pokud pak jde o argumentaci obhajoby stran faktu, že poškozená přecházela mimo přechod pro chodce a porušila tak § 54 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., podle něhož chodce nesmí přecházet vozovku v jiném místě, než na přechodu pro chodce, je-li přechod blíže než 50 metrů: Z výpovědi svědka V. resp. snímku na č.l. 66 spisu vyplývá, že ve vzdálenosti o něco menší než 50 metrů od místa činu směrem od centra se skutečně nachází přechod pro chodce. Podle judikatury (např. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 7 Tdo 1156/2010), však může trestní odpovědnost řidiče zaniknout pouze v důsledku extrémní míry porušení dopravních předpisů poškozeným. V případě chodce pouze v případě, vytvoří-li „náhlým neočekávaným a nepředvídatelným vstoupením do vozovky překážku, jež může být pro řidiče i objektivně nezvládnutelná.“ (Usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 6 Tdo 143/2011). V opačném případě dle citovaného judikátu platí zásada tzv. omezené důvěry v dopravě, cit: „Zásada tzv. omezené důvěry v dopravě znamená, že řidič motorového vozidla může spoléhat na dodržení dopravních předpisů ostatními účastníky provozu na pozemních komunikacích, nevyplývá-li z konkrétní situace opak. Výjimkou z této zásady jsou případy, kdy ze situace v provozu na pozemních komunikacích vyplývá povinnost dbát zvýšené opatrnosti nebo s předstihem reagovat na situaci, aby bylo zabráněno kolizi (např. na komunikacích nebo v jejich blízkosti se pohybují děti, osoby těžce zdravotně postižené, přestárlé, zjevně volně pobíhající zvířata nebo to vyplývá z existence instalovaných dopravních značek). Důvodně

spoléhat na to, že tito účastníci silničního provozu dodrží pravidla silničního provozu může jen v případě, pokud z konkrétních okolností neplyne obava, že tomu tak nebude.“

Žádná výše popsaná situace, která by obžalovaného vyvíňovala, v daném případě nevznikla. Řidič motorového vozidla v obydlené aglomeraci musí předpokládat, že do vozovky může chodec vstoupit i mimo přechod. Nemůže řídit vozidlo bez toho, aby sledoval provoz na vozovce s předpokladem, že usmrtí-li - v důsledku vlastního porušení dopravních předpisů - kohokoli ve vzdálenosti menší než 50 metrů od přechodu pro chodce, nebude za vzniklý následek odpovědný. Nesmyslnosti takového výkladu si musí být vědom jistě i obžalovaný. Obžalovaný srazil pomalu jdoucí poškozenou na rovném, přehledném úseku, který byl podle jeho prvotního vyjádření a dle snímků z místa činu relativně dobře osvětlen. Podle soudně znaleckého zkoumání mohla být poškozená poté, co vstoupila do vozovky, spatřena obžalovaným v okamžiku, kdy se jeho vozidlo nacházelo *ve vzdálenosti 79,2 až 96,4 metrů před místem střetu*. Obžalovaný však uvádí, že poškozenou před střetem vůbec nezaregistroval. Až ve zpětném zrcátku zahlédl, že srazil člověka. Je tedy zcela zřejmé, že *nedostatečně sledoval situaci v silničním provozu*, v rozporu s ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. V důsledku toho nespatriil poškozenou včas. Pokud by se tak stalo, *mohl střetu podle znalce zabránit zastavením či pouhým snížením rychlosti na 40 až 45 km/hod., tedy o 5 až 10 km/hod.* Spoluzavinění poškozené bylo tedy v kontextu míry zavinění obžalovaného zcela zanedbatelné.

Pokud jde konečně o argumentaci obhajoby, týkající se absence trestní odpovědnosti přečinem neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 trestního zákoníku: Obhajoba uvádí, že obžalovaný po dvou třech minutách od nehody ujel cca 150 metrů na parkoviště, kde zastavil. Nesnažil se vozidlo ukrýt a už jen z této okolnosti proto nelze dovozovat, že se snažil z místa nehody ujet. Podle obhájkyně obžalovaného dále zákon nestanoví žádný časový okamžik, do něhož musí řidič vozidla zareagovat a poskytnout první pomoc. Pokud obžalovaný zastavil po 150 m, šel se na místo střetu podívat, viděl, že už je první pomoc poskytována a nacházel se ve špatném psychologickém rozpoložení, nelze dovést úmyslné zavinění ve vztahu k přečinu neposkytnutí pomoci.

Soud konstatuje, že pro spáchání přečinu dle § 151 trestního zákoníku není rozhodné, zda pomoc mohl poskytnout někdo jiný (srov. R 4/1969). O dokonání trestný čin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 nejde pouze, jestliže poškozený byl okamžitě mrtev, což nebyl předmětný případ. Jestliže řidič dopravního prostředku úmyslně ujel, aniž by se přesvědčil, v jakém stavu se poškozený nachází, je jeho trestní odpovědnost dána (srov. R 38/1963). Svědek K. popisuje, že na obžalovaného křičel, cit: *„zastav, vždyť si srazil člověka. On něco zamumlal a nezměněnou rychlostí pokračoval v jízdě dál. Já na něj pořád řval, ať zastaví, že se jí mohlo něco stát, že mohla klidně umřít.“* Svědek V. slyšel náraz vozidla obžalovaného do poškozené na druhou stranu mostu, cit: *„rána byla velká, jako kdyby vypadl sud nebo byla poražena popelnice.“* Obžalovaný si tedy musel být velmi dobře vědom toho, co si uvědomoval i svědek L. K., totiž že silným střetem s chodcem mohl způsobit poškozené vážná zranění, které vyžadovalo okamžitou pomoc. Měl zastavit a okamžitě zavolat sanitní vůz. Při takto vážných zraněních běží při záchraně lidského života o minuty. Poškozená zevně krvácela, měla mnohačetné zlomeniny, krvácela i do mozku. Obžalovaný, aniž by se přesvědčil o jejím zdravotním stavu, nechal poškozenou ležet na ulici a odjel. Obhájkyně obžalovaného má sice pravdu, že zákon nestanoví časový okamžik, do něhož musí řidič vozidla zareagovat a poskytnout první pomoc. Je tomu tak proto, že se předpokládá, že na místě zastaví a první pomoc poskytne *okamžitě*. Pokud tak neučiní, ujede a pomoc přenechá náhodným kolemjdoucím, je odpovědný z přečinu dle § 151 trestního zákoníku.

Pokud jde o výrok o druhu a výměře trestu, soud bere v úvahu kriteria stanovená ustanoveními § 38 a § 39 tr. zákoníku, tedy jednak povahu a závažnost projednávaného trestného činu a jednak poměry pachatele, tj. zásadu přiměřenosti (proporcionality) trestní sankce v širším slova smyslu, jednak také požadavek tzv. subsidiarity trestní sankce (§ 38 odst. 1, 2 tr. zákoníku). Při stanovení druhu trestu a jeho výměry pak soud přihlédne ve smyslu § 39 odst. 1, 2 tr. zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu (jež jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem), dále soud přihlédne k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Mimoto soud přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, a konečně k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. Soud mimoto posuzuje existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a § 42 tr. zákoníku, a poté dospěl k následujícím závěrům:

Soud velmi vážně a důsledně zvažoval otázku, zda obžalovanému neuložit nepodmíněný trest odnětí svobody, který by nebylo obtížné odůvodnit. Obžalovaný je speciálním recidivistou stran deliktů v dopravě. Do současné doby byl dvakrát soudně postihován. V roce 2009, trestním příkazem Okresního soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 5T 194/2005, pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, kdy řídil vozidlo pod vlivem metamfetaminu a tedy ve stavu vylučujícím způsobilost vozidlo bezpečně ovládat. K tomuto odsouzení se již nepřihlíží. Dále v témže roce, trestním příkazem Okresního soudu v Jindřichově Hradci, sp. zn. 1T 193/2009, pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. I v tomto případě, dle právní věty rozhodnutí, řídil vůz opět pod vlivem pervitinu (viz č.l. 150 spisu). Zde dosud nebyl osvědčen ve zkušební době podmíněného upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti (viz žádost na č.l. 224 spisu).

Další přitěžující okolností je fakt, že se dopustil více trestných činů, druhého z nich úmyslného.

Obžalovaný se z části zbavil polehčující okolnosti ve formě doznání, když u hlavního líčení předestřel soudu okolnosti, které se prokazují jako nepravdivé. Na druhou stranu v přípravném řízení zavinění doznal v plném rozsahu. Přehlédnout však nelze, že až poté, kdy byl jako řidič vozu vypátrán a zadržen policií, neboť dobrovolně se na policii nepřihlásil.

Obžalovaným projevená lítost formou písemné omluvy kontrastuje s jeho vystupováním u hlavních líčení (zmíněným poškozenou H. F. v závěrečné řeči). Obžalovaný nejeví známky upřímného zármutku nad tragickým následkem, který vlastní nedbalostí způsobil, i nad svým hanebným chováním po nehodě. Z jeho zarážejícího chování v jednacím síni bylo zřejmé, že je bere na dost lehkou váhu.

Soud se však nakonec, po jistém váhání, přiklonil k ukládání trestu ještě nespojeného s odnětím svobody. Obhájkyň obžalovaného zdůrazňovala, že obžalovaný se v současné době snaží vést řádný život, abstinuje od drog, má zaměstnání, kde jsou s ním velmi spokojeni, snaží se vést řádný život, atp. Byť šlo primárně o iniciativu jeho obhájkyň, obžalovaný souhlasil se čtením úředního záznamu o podaném vysvětlení svědka K. čímž vyvrátil podezření, že nese odpovědnost na úmyslném maření soudního projednání věci ze strany této osoby (tj. že jsou smluveni na tom, že se svědek bude úmyslně nedostavovat k

soudu, ve snaze oddálit soudní verdikt nad svým kamarádem). Svoji roli zde hrálo i obhajobou zmiňované spoluzavinění poškozené, byť je soud nepovažuje s ohledem na výše řečené, za faktor rozhodující.

Obžalovanému tak byl ukládán trest nad polovinou zákonného rozpětí, v trestní sazbě rozhodné dle § 151 trestního zákoníku, tedy až na 5 let odnětí svobody. Avšak podmíněně odložený na relativně delší zkušební dobu, neboť soud považuje obžalovaného za nezodpovědnou, lehkomyšlnou osobu, kterou je zapotřebí sledovat ve vedení řádného života delší dobu. Současně byl obžalovanému dle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku uložena trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 5 let. Dobu, na níž je nutno obžalovaného vyloučit z účasti v silničním provozu, odůvodňuje *charakter porušených povinností (zejména stran trestného činu neposkytnutí pomoci, který soud považuje za mimořádně zavrženíhodný) a fatální následek jeho trestně postižitelného jednání.*

Pokud jde o výrok o náhradě škody a nemajetkové újmy:

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu, odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu, uloží mu v rozsudku, aby ji poškozenému nahradil, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3), nestanoví-li tento zákon jinak. Soud tedy uznal obžalovaného vinným v souladu s podanou obžalobou a současně ve smyslu výše citovaného ustanovení rozhodl o povinnosti uhradit poškozeným škodu trestným činem způsobenou a zároveň rozhodl o nároku na náhradu nemajetkové újmy.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu tak bylo obžalovanému jednak uloženo zaplatit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, regionální pobočka pro Jihočeský, Karlovarský a Plzeňský kraj, náklady na lékařskou péči, jež byla před smrtí poskytnuta poškozené M. F.

Dále byla obžalovanému uložena povinnost uhradit poškozenému J. F. částku 12.793 Kč na vypravení pohřbu jeho zesnulé matky.

Pokud jde o uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy, poškozený J. F. se připojil s nárokem v celkové výši 1.000.000 Kč. U hlavního líčení dne 27.5.2015 pak poškozená H. F. uvedla, že se bratr připojil s náhradou nemajetkové újmy i za ni. Na konkrétní částce se sice dle vyjádření svědkyně nedohodli, ale domluvili se, že budou oba požadovat odškodnění, tzn. že výši uplatněné částky přenechala poškozená svému sourozenci. Zákon č. 89/2012, občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), vyžaduje pro plnou moc písemnou formu jen tehdy, jedná-li se o tzv. generální plnou moc. S přihlédnutím k požadavku § 2 odst. 15 tr. řádu a § 46 věta první tr. řádu je v pochybnostech na místě, aby soud poskytl poškozenému možnost uplatnění jeho práv. Proto soud takto formulovaný nárok obou poškozených dětí zesnulé akceptoval.

Pokud pak jde o důvodnost a výši přiměřené náhrady: Podle § 2959 občanského zákoníku, *„při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.“*

I když se určení výše náhrady nemajetkové újmy stává předmětem volného uvážení soudu, soud by měl v každém jednotlivém případě vycházet z úplného skutkového stavu a v tomto rámci se opírat o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 30 Cdo 1578/2009). Soud proto v daném případě posuzoval jako

konkrétní a přezkoumatelná hlediska následující dopady trestného činu obžalovaného do duševní sféry poškozených.

Soud se v první řadě zabýval zcela objektivním kritériem, a to *závažností výše popsané události a okolnostmi, za nichž k ní došlo* (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 83/2011). V tomto směru pak bylo výše uvedenými důkazy prokázáno, že závažnost události byla objektivně ta nejvyšší, neboť došlo k tragické ztrátě lidského života, nedbalostí obžalovaného při dodržování dopravních předpisů a zásad správného řízení vozidla. Soud vzal na druhou stranu v úvahu i určité, byť nepodstatné, spoluzavinění poškozené, jak je popsáno výše.

Dále pak soud hodnotil jako podstatný aspekt z hlediska výše stanovené náhrady *okolnosti na straně na straně poškozené zemřelé a poškozených pozůstalých* (intenzita vztahu poškozených pozůstalých se zemřelou, věk zemřelé a pozůstalých a otázku hmotné závislosti pozůstalých na zemřelé, srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. 30 Cdo 2545/2008). Skutkový stav se v tomto směru zjišťuje z výslechu obou poškozených, potažmo pak svědka R. [redacted] V. [redacted]. Ten, jako strážník městské policie na malém městě, osobně znal poškozenou M. [redacted] [redacted] i jejího syna. Měl informace o jejich vzájemném vztahu. Zjištěno, že poškozený J. [redacted] F. [redacted] je starý mládenec, vlastní rodinu nemá. S matkou sdílel společnou domácnost. Je invalidní důchodce, má problémy s páteří. Oba o sebe pečovali, matka mu prala, žehlila, vařila, když se přechodně zhoršil jeho zdravotní stav, chodila mu pro léky apod. Podle svědkyně H. [redacted] i V. [redacted] byl vztah mezi nimi blízký a harmonický. Dcera zesnulé je vdova. Žije v [redacted] od svých 15. let. I ona však zesnulou s jejím vnukem navštěvovala, jak to bylo možné. Z vyjádření poškozené H. [redacted] F. [redacted] byl ostatně vztah s její zesnulou matkou a zármutek nad jejím tragickým odchodem velmi patrný. Soud její vyjádření považuje za nelíčené, věrohodné.

S ohledem na vše uvedené lze konstatovat, že poškození pozůstalí měli se zemřelou nadstandardně dobré vztahy, a proto je také tragická událost z různých příčin citelně zasáhla. Na druhou stranu bylo nutno při rozhodování soudu zohlednit relativně vysoký věk poškozené M. [redacted] F. [redacted] (nar. [redacted]), a z něho logicky vyplývající ne zcela příznivý zdravotní stav (poškozená byla po infarktu, špatně chodila, atp.).

Konečně pak soud hodnotil jako další aspekt pro stanovení výše náhrady nemajetkové újmy *okolnosti na straně na straně obžalovaného* (rovněž srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. 30 Cdo 2545/2008). Za ty lze považovat míru jeho zavinění, postoj obžalovaného k celé události, dopad události do sféry obžalovaného a jeho majetkové poměry. O míře zavinění a postoji obžalovaného bylo pojednáno v části, týkající se výroku o vině a trestu. Ohledně majetkových poměrů obžalovaného bylo zjištěno, že tento byl minimálně do ledna 2015 nezaměstnaný, s podporou v nezaměstnanosti ve výši 5 až 6.000 Kč, nyní údajně pracuje jako údržbář. Měsíčně si vydělá cca 12.000 Kč. Za podstatnější okolnost však soud považuje fakt, že ke vzniku odpovědnosti za škodu a nemajetkovou újmu vzniklo v souvislosti s provozem vozidla. Ust. § 6 odst. 2 písm. a) zákona č. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění účinném od 1. 1. 2014, rozsah pojištění rozšířil nově i na nemajetkovou újmu. Limity povinného ručení dle zákona č. 168/1999 Sb. pak stanovuje zákon na minimálně 35.000.000 Kč. *Poškozeným by se tedy mělo dostat jak náhrady škody, tak i nemajetkové újmy, plněním nikoli z nevelkého údajného příjmu obžalovaného, ale pojišťovny z titulu tzv. povinného ručení.*

Byť není možno finanční náhradou plně vyvážit duševní utrpení blízkých pozůstalých poškozené M. [redacted] F. [redacted], soud s ohledem na vše uvedené považuje v případě J. [redacted] F. [redacted] částku 600.000 Kč za sumu odpovídající slušné náhradě tomuto poškozenému, a to proto, že jeho celá událost postihla nejvíce. Poškozené H. [redacted] F. [redacted] soud přiznal na

náhradě nemajetkové újmy částku nižší, a to 400.000 Kč, neboť s poškozenou nesdílela společnou domácnost a nebyla na ni odkázána péčí, jako její bratr.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do o s m i dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **t ř e c h** vyhotoveních.

V Táboře dne 29. 6. 2015

Mgr. Martin Prokop v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Grulová

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku o vině, trestu a náhradě škody právní moci dne 24.09.2015, změna ve výroku o náhradě nemajetkové újmy dle usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka Tábor, 14To 215/2015-271 ze dne 24.9.2015. Připojení doložky provedla Alena Makovcová dne 30.05.2017.

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne 24. 9. 2015 projednal odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 6. 2015 č. j. 3 T 25/2015 - 240, podal obžalovaný I. [redacted] I. [redacted], nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted], okres [redacted] a rozhodl o něm

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek ve výroku, jímž mu byla podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena povinnost zaplatit H. [redacted] F. [redacted] nar. [redacted], [redacted], [redacted] na náhradě nemajetkové újmy částku 400.000 Kč, **z r u š u j e**.

Ostatní výroky napadeného rozsudku zůstávají tímto rozhodnutím nedotčeny.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 29. 6. 2015 č. j. 3 T 25/2015 byl obžalovaný I. [redacted] I. [redacted] uznán vinným z přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku a neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku. Za tyto přečiny byl obžalovanému podle § 151 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložena úhrnný trest odnětí svobody v délce dva roky a deset měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce čtyř let a šesti měsíců. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit škodu trestným činem způsobenou a dále nemajetkovou újmu trestným činem způsobenou. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činností spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu pěti let. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené VZP ČR částku 143.168 Kč, poškozenému J. [redacted] H. [redacted] nar. [redacted], na náhradě majetkové škody částku 12.793 Kč a na náhradě nemajetkové újmy částku 600.000 Kč a poškozené H. [redacted] F. [redacted] nar. [redacted], na náhradě nemajetkové újmy částku 400.000 Kč.

Obžalovaný napadl včasným odvoláním podaným prostřednictvím obhájkyň označený rozsudek toliko ve výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy. Obžalovaný se v první řadě domnívá, že poškozená H. [redacted] F. [redacted] se řádně a včas nepřipojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu nemajetkové újmy. Soud I. stupně nesprávně dovedl, že se poškozený

J. F. s nárokem na náhradu nemajetkové újmy připojil k trestnímu řízení i za svoji sestru, a to na základě vyjádření poškozené, že se sice s bratrem nebavili o konkrétní částce, avšak dohodli se, že oba budou odškodnění požadovat. Soud takto formulovaný nárok obou poškozených akceptoval s odůvodněním, že plná moc v daném případě nemusí být písemná. U prvního hlavního líčení byl přítomen pouze poškozený J. F. který se po poučení soudy k trestnímu řízení připojil mimo jiné s nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 1.000.000 Kč. Jednoznačně tento nárok uplatnil pouze sám za sebe, neboť nehovořil o tom, že nárok uplatňoval též za svoji sestru, ani o tom, že byl zplnomocněn ji zastupovat jako poškozenou při hlavním líčení. Poškozená H. F. se dostavila až k druhému hlavnímu líčení a při výpovědi nebyla schopna jednoznačně se vyjádřit, zda svého bratra zmocnila k tomu, aby se za ni připojil s nárokem na náhradu nemajetkové újmy k trestnímu řízení. Pouze ve zcela obecné rovině uvedla, že se s bratrem domlouvali, že budou požadovat odškodnění v souvislosti s úmrtím jejich matky. Žádné bližší okolnosti této dohody však nebyla schopna soudu sdělit. V závěru své výpovědi dokonce výslovně uvedla, že svého bratra nezmocnila k ničemu. I kdyby bylo možno shledat, že takto obecně poškozená zmocnila svého bratra k uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy, nebylo by možno nárok považovat za řádně uplatněný, neboť není patrné, v jakém rozsahu byl uplatněn. Ze zmíněného vyjádření poškozené, že se na konkrétní částce s bratrem nedomluvili, vyplývá, že J. F. minimálně co do rozsahu uplatněného nároku neměl žádné zmocnění od své sestry a pokud se připojil se svým nárokem ve výši 1.000.000 Kč, učinil tak výhradně sám za sebe. Obžalovaný tudíž považuje výrok napadeného rozsudku o náhradě nemajetkové újmy ve vztahu k poškozené H. F. za nesprávný.

Obžalovaný dále namítá, že soud I. stupně při stanovení výše náhrady nemajetkové újmy nedostatečně zvážil kritéria, z nichž vycházel, tedy závažnost předmětné události a okolnosti, za nichž k ní došlo, okolnosti na straně poškozené zemřelé a poškozených pozůstalých, rovněž i okolnosti na straně obžalovaného. Výslovně obžalovaný poukazuje na spoluzavinění poškozené, které mimo jiné vyplývá i ze závěrů znaleckého posudku Ing. A. H. Tento uvedl, že poškozená mohla zabránit vzniku více způsobů, mimo jiné i tím, pokud by přecházela přes vozovku po přechodu pro chodce, který je vzdálen přibližně 50 m. Z provedeného dokazování vyplynulo, že přechod pro chodce je od místa nehody vzdálen asi 20 – 30 m, a je tedy zřejmé, že poškozená při přecházení vozovky porušila právní předpisy, zejména ustanovení § 4 a § 54 odst. 1, 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, což bylo dle názoru obžalovaného jednou z příčin dopravní nehody. Spoluzavinění poškozené by tedy při stanovení výše nároku poškozených mělo být zohledněno a jejich nárok přiměřeně poníženo. Pokud se týká okolností na straně poškozených pozůstalých, je obžalovaný toho názoru, že minimálně v případě H. F. nemá soud dostatečné podklady, na jejichž základě by bylo možno uzavřít, že její vztahy se zemřelou byly nadstandardně dobré. H. F. se již před mnoha lety odstěhovala do Prahy, a byť svoji matku pravidelně navštěvovala, z žádných okolností nelze dovozovat, že by jejich vzájemný vztah byl nadstandardní. Obžalovaný obecně nepovažuje nárok poškozených na náhradu nemajetkové újmy za dostatečně odůvodněný a prokázaný. I když se soud snažil získat potřebné informace od poškozených, vycházel z neúplně zjištěného a prokázaného skutkového stavu, který byl založen v zásadě pouze na tvrzení samotných poškozených. Při hodnocení okolností na straně obžalovaného soud stručně shrnul jeho majetkové poměry a za podstatnou okolnost označil fakt, že náhrada škody i nemajetkové újmy by měla být poškozeným uhrazena pojišťovnou

z titulu pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. V předmětné věci však tyto nároky nebudou uspokojeny pojišťovnou z tohoto tzv. povinného ručení, neboť ze spisu vyplývá, že vozidlo, s nímž došlo k předmětné dopravní nehodě, nebylo ke dni 19. 11. 2014 pojištěno pro případ odpovědnosti z provozu vozidla. Obžalovaný nebyl majitelem vozidla, toto si pouze zapůjčil od M. K., která byla v té době přítelkyní svědka I. K., přičemž nevěděl, že vozidlo není pojištěno. Jestliže soud I. stupně považuje poskytnutí plnění ze strany pojišťovny za zásadní z hlediska posouzení okolností na straně obžalovaného jako jednoho z kritérií pro stanovení výše náhrady nemajetkové újmy, nemůže za uvedené situace jeho rozhodnutí obstát. Soud měl tedy vycházet pouze z majetkových poměrů na straně obžalovaného, což se ovšem nestalo. S ohledem na výše uvedené argumenty obžalovaný navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a tomuto věc vrátil k dalšímu řízení, popř. aby ve věci sám rozhodl.

Ve veřejném zasedání konaném před odvolacím soudem obhájkyň obžalovaného přednesla podané odvolání v plné shodě s jeho výše citovaným písemným vyhotovením. Zdůraznila stěžejní odvolací námitky v něm uvedené, žádné důkazní návrhy neuplatnila.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře uvedla, že proti rozsudku soudu I. stupně v napadené části nemá žádných výhrad. Dle jejího názoru soud vysvětlil, proč uznal uplatněné nároky na náhradu škody za zákonné, těmito se také důsledně zabýval. Nežádala o provedení dalších důkazů a navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poškozený J. F. k odvolání obžalovaného uvedl, že jeho sestra H. F. nemohla přijet k prvnímu hlavnímu líčení, neboť byla nemocná. Dodal, že jejich nároky vyřizuje společnost pro odškodnění – VOTUM, zde jim bylo řečeno, že nárok na náhradu škody mají.

Dokazování ve veřejném zasedání bylo doplněno o přečtení příslušných pasáží z výpovědí poškozených J. F. a H. F. z hlavního líčení, kde se tito vyjadřují ke svým požadavkům na náhradu škody a k formě jejich uplatnění.

Po takto doplněném dokazování obhájkyň obžalovaného uvedla v rámci konečného návrhu, že z přečtených vyjádření poškozené H. F. vyplývá, že tato se s nárokem na náhradu škody připojila pouze v obecné rovině, bez uvedení konkrétní částky. Není tudíž patrné, že by uplatnila nárok na náhradu škody v trestním řízení, a z protokolu o hlavním líčení nevyplývá, že byla s bratrem dohodnuta na tom, aby nárok na náhradu škody uplatnil za ní. Navrhla, aby odvolací soud postupoval tak, jak bylo navrženo již v písemně podaném odvolání. Rovněž státní zástupkyně odkázala na konečný návrh učiněný v předchozím přednesu. Poškozený závěrem soud požádal, aby mu byl přiznán nárok na náhradu škody.

Obžalovaný závěrem uvedl, že souhlasí s obsahem písemně podaného odvolání i s vyjádřeními obhájkyň před odvolacím soudem a v rámci posledního slova dodal, že hodlá poškozenému F. nahradit škodu, nikoliv však jeho sestře, neboť tato se řádným způsobem o nárok nepřihlásila.

Krajský soud poté postupem podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného napadený rozsudek v části dotčené odvoláním, přezkumu podrobil rovněž zákonnost řízení, které vydání rozsudku předcházelo. Na základě tohoto přezkumu dospěl k následujícím závěrům.

V procesním postupu soudu I. stupně odvolací soud neshledal žádná porušení procesních norem, veškerá práva obžalovaného byla zachována. Obžalovaný byl k hlavnímu líčení řádně a včas předvolán, o jeho konání byla rovněž řádně a včas vyrozuměna jím zvolená obhájkyň. Obžalovaný měl možnost se v průběhu hlavního líčení vyjádřit k provedeným důkazům, rovněž měl možnost sám či prostřednictvím obhájkyň pokládat otázky vyslychaným svědkům a navrhnout provedení dalších důkazů.

Pokud se týká věcné stránky napadeného rozhodnutí, krajský soud s ohledem na rozsah podaného odvolání pouze stručně konstatuje, že okresní soud na základě provedených důkazů řádně odůvodnil svůj závěr o vině obžalovaného výše uvedenými trestnými činy, své úvahy podrobným způsobem vyložil v odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž se také vypořádal s obhajobou obžalovaného. Odůvodnění rozsudku tedy vyhovuje všem požadavkům, které jsou na něj kladeny v ust. § 125 odst. 1 tr. řádu. Za řádně a logicky odůvodněný lze považovat rovněž i výrok o trestu napadeného rozsudku.

Pokud se týká odvoláním napadeného výroku o náhradě škody, z obsahu odvolání je patrné, že jím obžalovaný v první řadě napadá výroky, jimiž byla poškozeným J. F. a H. F. přiznána náhrada nemajetkové újmy. Proti výrokům, jimiž byla přiznána náhrada majetkové škody poškozenému J. F. ve výši 12.793 Kč a VZP ČR ve výši 143.168 Kč, argumentace odvolání nesměřuje. Ovšem vzhledem k tomu, že odvolání bylo podáno dle svého označení do celého výroku o náhradě škody, samozřejmě byly rovněž podrobeny přezkumu. Odvolací soud v nich žádné pochybení neshledal a považuje je za správné. Výše uplatněných nároků byla prokázána listinami osvědčujícími, že zdravotní pojišťovna vynaložila náklady na lékařskou péči poskytnutou poškozené M. F. a J. F. náklady na její pohřeb. Pokud soud dospěl k závěru o vině obžalovaného, tudíž dovodil, že vznik těchto škod je v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, byly jednoznačně splněny zákonné podmínky pro uložení povinnosti obžalovanému k jejich náhradě podle § 228 odst. 1 tr. řádu.

Za důvodné lze toliko považovat pouze odvolání obžalovaného ve vztahu k výroku, jímž byla přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 400.000 Kč poškozené H. F. Krajský soud se ztotožňuje s námitkou odvolatele, že tato v trestním řízení neuplatnila svůj nárok řádně a včas, tedy nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování, jak požaduje ustanovení § 43 odst. 3 tr. řádu. Poškozená tak do uvedeného okamžiku neučinila písemně ani ústně do protokolu před orgány činnými v trestním řízení a nelze dojít k závěru, že by k takovému úkonu zmocnila svého bratra, poškozeného J. F., či jinou osobu. Z vyjádření H. F. a J. F., jak byla prezentována v průběhu hlavního líčení, lze jednoznačně dovodit, že tito se pouze v obecné rovině domlouvali na tom, že „budou požadovat odškodnění“, ovšem pro konkrétní úkon v předmětném trestním řízení J. F. zmocnění od své sestry neměl. Slova vyřčená v samém závěru její svědecké výpovědi („... já jsem nezmocnila bratra k ničemu, ...“) skutečně nepřipouštějí jinou interpretaci.

Naopak soud nepovažuje za důvodné odvolání obžalovaného v části, v níž se domáhal snížení výše náhrady nemajetkové újmy, jež byla napadeným rozsudkem ve výši 600.000 Kč přiznána poškozenému J. F. Okresní soud se nárokem tohoto poškozeného podrobně zabýval, jak vyplývá i ze samotného odůvodnění rozsudku. Dospěl proto ke správnému závěru, že poškozený je osobou, jíž podle § 2958 občanského zákoníku náleží peněžitá náhrada za duševní útrapy, a zkoumal všechny okolnosti podstatné pro rozhodnutí o výši přiznaného nároku. Nelze se ztotožnit s odvolatelem, že při hodnocení kvality vztahu mezi poškozeným a jeho matkou soud vycházel z neúplně zjištěného a nedostatečně prokázaného skutkového stavu, založeného pouze na tvrzení samotných poškozených. Z povahy věci je sice samozřejmé, že zásadní a nejpodrobnější informace v tomto ohledu musí pocházet z okruhu nejbližších osob, tedy poškozených, avšak podrobně se k otázce soužití J. F. s M. F. vyjadřoval i svědek V. který potvrdil výpověď poškozeného. Je tedy možno považovat za dostatečně prokázané, že J. F. se svou matkou žili ve společné domácnosti, vzájemně si poskytovali podporu a péči, do značné míry byli jeden na druhého odkázáni. Nepochybně tedy především tohoto poškozeného úmrtí matky velmi citelně postihlo, a to nejen po čistě citové stránce, ale i při zajištění každodenního chodu domácnosti. Za těchto okolností pak nelze přiznanou výši náhrady nemajetkové újmy považovat za nepřiměřenou ani s ohledem na předchozí právní úpravu, která stanovila v § 444 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb. náhradu nemajetkové újmy při narušení vztahu mezi rodičem a dítětem na paušální částku ve výši 240.000 Kč., když při zohlednění míry inflace od doby stanovení této částky v nyní uvedeném ustanovení zákona lze naopak považovat částku přiznanou v napadeném rozhodnutí za zcela srovnatelnou.

Je namístě odmítnout námitku obžalovaného o spoluzavinění poškozené M. F. K této se vyjadřoval již nalézací soud, když konstatoval, že míra spoluzavinění poškozené na vzniku dopravní nehody je nepodstatná a na jeho podrobné odůvodnění při hodnocení otázky viny obžalovaného, jež je obsaženo na č. 1. 5 a 6 napadeného rozsudku, lze plně odkázat. Z tohoto hodnocení vyplývá, že obžalovaný mohl poškozenou, byť tato přecházela silnicí mimo přechod pro chodce, spatřit na poměrně velkou vzdálenost a měl tedy možnost nehodě velmi lehce zabránit. Rovněž nelze považovat za důvodnou další námitku obžalovaného, dle níž měl soud při rozhodnutí o výši náhrady nemajetkové újmy zohlednit skutečnost, že vozidlo, které obžalovaný při nehodě řídil, nemělo sjednáno pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, o čemž on nevěděl. Obžalovaný se o této skutečnosti mohl a měl přesvědčit, pokud vozidlo řídil, neboť je jeho povinností danou ustanovením § 6 odst. 8 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. mít při řízení vozidla u sebe doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu. Porušení této povinnosti obžalovaným proto nelze v podstatě přičítat k tíži poškozeného při stanovení výše jeho nároku.

Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud považuje odvolání obžalovaného za důvodné pouze částečně. Chybným shledal pouze výrok, jímž byl H. F. podle § 228 odst. 1 tr. řádu přiznán nárok na náhradu nemajetkové újmy. Pokud tento nárok nebyl uplatněn včas a řádně, pak nebylo možno rozhodnout o něm jakýmkoli způsobem uvedeným v § 228 či § 229 tr. řádu. Odvolací soud proto pouze podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu chybný výrok

tímto usnesením bez dalšího zrušil s tím, že ostatní výroky napadeného rozsudku zůstávají nedotčeny.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 24. 9. 2015

JUDr. Jiřina Roubíčková , v.r.
předsedkyně senátu

zpracoval
Mgr. Zdeněk Pořízek, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Alice Srbová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.09.2015. Připojení doložky provedla Alena Makovcová dne 30.05.2017.